

Sygn. akt I UK 114/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania J. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Krakowie
o składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt III AUa 1760/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od J. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Krakowie kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. S. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 września 2014 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Krakowie z dnia 5 grudnia 2012 r., stwierdzającej zobowiązanie z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne i Fundusz Pracy za okres od maja 2009 r. do stycznia 2011 r. Sąd drugiej instancji ustalił, że w tym okresie ubezpieczony wpisany był do ewidencji jako prowadzący działalność gospodarczą. Wyjaśnienie, że działalności nie prowadził, uznał za niewiarygodne, uwzględniając

niezawiadomienie o zawieszeniu lub przerwaniu działalności oraz uznając dowód na wynajęcie lokalu użytkowego uznał za niewystarczający do stwierdzenia, że ubezpieczony nie prowadził już przedsiębiorstwa.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. i art. 391 k.p.c., polegającym na nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji, a w konsekwencji nieuzasadnionym i sprzecznym ze zgromadzonym materiałem dowodowym przyjęciu, że prowadził działalność gospodarczą od maja 2009 r. do lipca 2010 r., "pomimo że z materiału dowodowego, niezakwestionowanego przez organ, a znajdującego się w aktach sprawy wynika, że faktycznie zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej", art. 385 k.p.c. w związku z art. 299, 473 § 1, art. 227, 217 § 1 i art. 234 k.p.c. przez oddalenie apelacji i zaakceptowanie stanowiska Sądu I instancji polegającego na uznaniu, że przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron stanowiło istotny środek dowodowy w przypadku, gdy strona wykazała innymi środkami dowodowymi (z dokumentu) fakt zaprzestania prowadzenia działalności. Zrzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) i art. 6 k.c. polegające na przyjęciu, że nie stawiając się na przesłuchanie, uniemożliwił wykazanie braku prowadzenia działalności.

Na uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł potrzebę wykładni art. 227 k.p.c., "który wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądowym, czego przykładem są orzeczenia: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. V ACa 144/12, Lex 1362685, wyrok SN z 13 stycznia 2010 r.. sygn. akt II CSK 357/09, SIP Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18 października 2007 r., sygn. akt I ACa 731/07, Lex 370879, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., sygn. IV CK 75/04, Lex 142533. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 r., sygn. III CKN 434/00, Lex 530599, w których stwierdzono, że przepis art. 227 k.p.c. nie może być przedmiotem naruszenia przez sąd, a także orzeczenia: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2012 r., sygn. I CSK 124/12, Lex 1250552.

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2012 r., sygn. II CSK 677/11, Lex 1228438, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2008 r., sygn. II PK 322/07, Lex 491383, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1999 r., II UKN 153/99, Lex 44934, w których stwierdzono, iż przepis ten może zostać naruszony przez sąd orzekający w sprawie".

Według skarżącego skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona, skoro w toku postępowania apelacyjnego sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia przepisów wskazanych w podstawach skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty jednocześnie na twierdzeniu o potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te – określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. – wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy.

Niezależnie od tego, argumenty nawiązujące do oceny dowodów - odnoszą się do stanu faktycznego odmiennego od dokonanych ustaleń, przez co uchylają się spod kontroli kasacyjnej (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

